

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد
بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم
از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

فرستنده: کبیر توخی
۰۱ می ۲۰۱۳

«اوژان پواتیه» سراینده سرود انترناسیونال

این سرود امروزه به همه زبانهای اروپائی و زبانهای دیگری ترجمه شده است. هر کارگر آگاه به منافع طبقاتی خود در هر کشوری که باشد، به هر جا که دست سرنوشت پرتابش کرده باشد، هر قدر احساس غربت کند، زبان نداند، دوستی نداشته باشد، از زاد بومش دور افتاده باشد، می تواند با ترجیع بند آشنای انترناسیونال [نبرد نهائی است این، گرد هم آئیم! و فردا انترناسیونال بشریت را گرد هم خواهد آورد!] برای خود دوست و رفیق پیدا کند.

امروزه کارگران در همه کشورهای سروده شاعر پرولتری شان، سروده رزمنده پیشتازشان را به دست گرفته اند و آن را به سرود جهانی پرولتاریا می بدل ساخته اند. کارگران جهان خاطره اوژن پواتیه را بدینسان گرامی می دارند.

همسر و دختر او هنوز زنده اند و در فقر به سر می برند، همچنان که سراینده انترناسیونال خود در تمام طول عمر به سر برد.

اوژن پواتیه روز ۴ اکتوبر ۱۸۱۶ در پاریس به دنیا آمد. چهارده ساله بود که اولین سرودش، زنده باد آزادی، را سرود. در [انقلاب] ۱۸۴۸ در باریکادهای پیکار کبیر کارگران علیه بورژوازی پیکار کرد.

او در خانوادهای فقیر چشم به جهان گشود، و در سراسر عمر مردی فقیر، یک پرولتر، باقی ماند. معاشش را نخست از راه کار بسته بندی و سپس کار کپی نقوش بر منسوجات تأمین می کرد.

از سال ۱۸۴۰ به بعد با سرودهای رزمنده اش در همه رویدادهای بزرگ حیات فرانسه دخالت کرد. در این سرودها آگاهی را در عقبماندگان بیدار می کرد، کارگران را به اتحاد فرامی خواند، و بورژوازی و دولت های بورژوائی فرانسه را گوشمالی می داد.

در ایام کمون کبیر پاریس (۱۸۷۱) پواتیه با ۳,۳۵۲ رأی از مجموع ۳,۶۰۰ رأی به صندوق ریخته شده به عضویت کمون انتخاب شد. پواتیه در تمامی فعالیت های کمون، این نخستین حکومت پرولتری، شرکت داشت.

پس از سقوط کمون اجباراً به انگلستان و سپس به امریکا گریخت. سرود مشهورش انترناسیونال را در جون ۱۸۷۱ سرود - به تعبیری در فردای شکست خونین ماه می.

کمون در هم کوبیده شد، اما انترناسیونال پواتیه بذر ایده های آن را در سراسر جهان پراکند، و امروز نهال آن سرزنده تر از همیشه است.

در سال ۱۸۷۶ پوتیه در تبعید شعری سرود با عنوان از کارگران امریکا به کارگران فرانسه. در این شعر زندگی کارگران را زیر یوغ سرمایه، فقرشان را، رنج کمرشکنشان را، استثمارشان را، و ایمان استوارشان به پیروزی راهشان را به تصویر کشید.

نه سالی پیش از شکست کمون نگذشته بود که پوتیه به فرانسه بازگشت، و بیدرنگ به حزب کارگران پیوست. دفتر اول اشعارش در ۱۸۸۴ و دفتر دوم آن، با عنوان سرودهای انقلابی، در سال ۱۸۸۷ به چاپ رسید. برخی سرودهای دیگر این کارگر شاعر پس از مرگش منتشر شد.

روز ۸ نومبر ۱۸۸۷ کارگران پاریس پیکر بیجان اوژن پوتیه را به گورستان پرلاشز، محل دفن کموناردهای اعدام شده، حمل کردند. پولیس در تلاش برای پائین کشیدن پرچم سرخ، وحشیانه به جمعیت حمله کرد. جمعیت عظیمی در این تشییع جنازه مدنی و غیررسمی شرکت کرده بودند. فریاد «زنده باد پوتیه!» از هر سو بلند بود.

پوتیه در نومبر ۱۹۱۲ و در نهایت فقر مرد. اما یادگاری از خود به جا گذاشت که به راستی از مصنوعات دست بشر پایدارتر است. او یکی از بزرگترین مروّجین شعری بود. وقتی اولین سرودش را سرود تعداد کارگران سوسیالیست به چند ده می رسید. سرود تاریخی اوژن پوتیه امروز برای ده‌ها میلیون پرولتر سرودی آشناست.